

tydning, end man skulde forvente efter den bestedne Text af 3 Linier, det indeholder. Det angaar jo en meget stor og betydelig Del af Landets Arealer, nemlig dem, som ere inddæmmede. Jeg haaber derfor, at dette Forslag vil blive behandlet med al den Omhu og Iver, som man kan forudsætte, at den overveiende Del af Thingets Medlemmer maa have derfor, idet de jo særlig ifølge deres Stilling maa have Kjendskab til og Interesse netop for de Ting, som omhandles i dette Forslag, og jeg venter saa meget mere en saadan Omhu, som det jo egentlig gaar meget sjældent paa, at man har Forslag af denne Bestaffenhed til Behandling. Der er nu forløbet omtrent 3 Aar, siden vi have haft Forslag til Behandling, der direkte have vedrørt Landboforholdene i den Grad som den her foreslaaede Reform, og altsaa endnu længere siden, vi have haft Skattereformer for; jeg mener selvfølgelig dermed, siden vi behandlede de af Biskop Monrad forelagte Lovforslag. Man maa imidlertid ikke derfor gaa ud fra, at der skulde være en saa stor Bessedenhed hos Thingets Medlemmer, at de, fordi det berører dem personlig, skulle undlade med at fremkomme med saadanne Forslag eller deltage i Forhandlingen, og ei heller at vor Skatteordning er saa fortrinlig, at der ikke kunde være Noget at forandre derved. Dette, at man ikke har haft den Art Forslag til Behandling, har ganske vist en helt anden Grund, som jeg ikke her skal komme ind paa, men jeg tør nok udtale, at man med temmelig stor Driftighed kan gaa til Forhandlingen af saadanne Forslag, fordi Enhver maa kunne sige sig selv, at vort Skattevæsen er i en saadan Orden eller Orden, hvad man nu vil kalde det, at intet Medlem, ei heller den ærede Forslagsstiller, kan antages at være saa genial, at han kan have Noget, der er slettere, end det, vi have; det er altid en Trøst. Med Hensyn til, hvormeget dette Lovforslag vil komme til at betyde, hvilke Strækninger og Omraader det vedrører, skal jeg ikke tilbageholde, at den ærede Forslagsstiller har været noget sparsom i sine Meddelelser. Jeg ønsker ikke at give nogen videre Oplysning i saa Henseende. Jeg har slet ikke hørt noget Bestemt om, hvilke Omraader det vedrører. Jeg vil kun udtale, at jeg tror ikke, at en stor, en forholdsvis betydelig Del af disse Arealer allerede nu er kommen til at udrede Skat. Saa vidt jeg veed, var der i 1877 57,400 Tønder Land her i Landet, som vare inddæmmede fra Havet, men nota bene kun en meget ringe Del deraf var inddæmmedet forud for 1867; det var netop i Liaaret forud, nemlig fra 1867 til 1877, at den overveiende

Del af disse Arealer, nemlig 40,000 Tdr. Land, blev inddæmmedt fra Havet. Det vil altsaa ses, at af de 40,000 Tønder Land kan endnu ingen være kommen til at udrede Skat ifølge de Bestemmelser, hvorefter man handler ved Skattepaalæg, nemlig, at der skal hengaa 20 Aar, før man optage Arealen til Skat efter at Inddæmningen har fundet Sted. Man begyndte, saa vidt jeg veed, først 1878 med at paalægge Skat paa inddæmmede Arealer, altsaa forholdsvis kun paa meget lidt, og efterhaanden er det nu i Tidens Løb kommet op til, jeg vil antage omtrent en Brokdel, maasse $\frac{1}{5}$, i alt Fald altsaa ikke store Arealer; det er forholdsvis kun en meget ringe Andel af Arealerne, der endnu er kommet til at udrede Skatten. Dette siger jeg nu ikke paa nogen Maade som en Bebreidelse mod Forslaget. Tværtimod. Den ærede Forslagsstiller har Fortjenesten af at være fremkommen med sit Forslag i behørig Tid, og det er altid heldigere at kunne forhindre et Onde fra at komme frem, hvis man forudsætter, at det er et Onde at have Gammelskatten, end at aeværgge et Onde, efter at det allerede er der. Forslaget gaar, som den ærede Forslagsstiller allerede har omtalt, ud paa at affasse Gammelskatten paa disse inddæmmede Arealer, og den ærede Forslagsstiller har saa vel nu som ved Forelæggelsen af Forslaget omtalt to Grunde, to væsentlige Hovedgrunde, som han havde for at fremkomme med dette Forslag. Den ene, som jeg vil kalde den juridiske Grund, gaar ud paa, at i Følge visse Lovregler maa det antages, at disse Arealer eller dog en Del af dem maatte kunne fritages for Gammelskat, Noget, jeg ikke skal komme nærmere ind paa. Den anden, den økonomiske Grund, gaar ud paa, at han anser det for en Retfærdighedsbehandling af dette Thing, og af Rigsdagen i sin Helhed, og ikke alene for disse Arealers Besidderes Vedkommende, men for Staten i sin Helhed, hvis de her omhandlede Strækninger kunde blive fritagne for denne Gammelskat. Med Hensyn til dette Sidste skal jeg tillade mig et Par Ord. Den ærede Forslagsstiller støtter sit Hovedargument videre paa den Sammenligning, han gjør mellem disse inddæmmede Arealer og udtørrede Søarealer, og saa siger han som saa: Da Søarealerne nu ere fritagne for Skat, burde ogsaa inddæmmede Arealer være fritagne i det Mindste for Gammelskat. Jeg overlader Enhver selv at drage Konsekvensen heraf. Den ærede Forslagsstiller gif endogsaa saa vidt ved Forelæggelsen af Forslaget, at han sagde: Da udtørrede Arealer ere fri for Skat i al Evighed. Jeg tænker, den ærede Forslagsstiller derved har tænkt paa saadanne